

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 27 lipca 2018 r. – ZW / Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-498/18)

(2018/C 399/31)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZW

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określony w art. 35 ust. 1 konwencji montrealskiej termin dwóch lat na wniesienie powództwa może ulec przerwaniu lub zawieszeniu?
- 2) Czy brzmienie art. 35 ust. 2 konwencji montrealskiej [stanowiącego, iż] [...] „sposób liczenia tego okresu określa się według prawa sądu, do którego wniesiono sprawę”, pozwala uznać, że przepis prawa krajowego o rozpoczęciu biegu tego terminu może mieć pierwszeństwo w stosunku do ogólnego postanowienia zawartego w art. 35 ust. 1 tej konwencji, zgodnie z którym bieg tego terminu rozpoczyna się z chwilą przybycia do miejsca przeznaczenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Ilfov (Rumunia) w dniu 13 sierpnia 2018 r. – EP/FO

(Sprawa C-530/18)

(2018/C 399/32)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Ilfov

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EP

Strona pozwana: FO

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ustanawia on wyjątek od zasady jurysdykcji sądu krajowego miejsca, w którym dziecko rzeczywiście ma miejsce zamieszkania?
- 2) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej należy interpretować w ten sposób, że kryteriami wskazującymi na szczególny związek dziecka z Francją są kryteria określone przez stronę w sprawie (a mianowicie: dziecko urodziło się we Francji, ma ojca, który jest obywatelem Francji, ma rodzinę opartą na więzach pokrewieństwa, składającą się z dwóch siostr i brata, siostrzenicy, dziadka ze strony ojca, obecnej partnerki ojca i ich małoletniej córki we Francji, natomiast w Rumunii nie ma żadnego krewnego ze strony matki, uczęszcza do francuskiej szkoły, wykształcenie i mentalność dziecka od zawsze były francuskie, a w domu między rodzicami oraz między rodzicami a dzieckiem zawsze używany był język francuski), w związku z czym sąd odsyłający musi stwierdzić, że sąd francuski może lepiej osądzić sprawę?

- 3) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej należy interpretować w ten sposób, że różnice proceduralne między przepisami obu państw, takie jak prowadzenie postępowania na posiedzeniu niejawnym przez wyspecjalizowany sąd, służą dobru dziecka w rozumieniu tego przepisu [prawa Unii]?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-576/18)

(2018/C 399/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona przeciwna: Republika Włoska

Żądania strona skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-243/10, dotyczącego odzyskania od beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem w rozumieniu decyzji Komisji 2008/854/WE (¹) z dnia 2 lipca 2008 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej decyzji oraz art. 260 TFUE;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji ryczałtu, którego wysokość wynika z pomnożenia kwoty dziennej w wysokości 13 892 EUR przez liczbę dni trwania naruszenia, w kwocie co najmniej 8 715 000 EUR od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-243/10 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej za każde półrocze poczynając od półrocza następującego po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie w wysokości 126 840 EUR za dzień;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją 2008/854/WE z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy regionalnej na rzecz sektora hotelarskiego na Sardynii (ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. – nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98), opublikowaną w Dz.U. L 302 z dnia 13 listopada 2008 r., Komisja uznała za niezgodną z prawem i niezgodną z zasadami wspólnego rynku odnośną pomoc państwa przyznaną przez Włochy i nakazała jej odzyskanie.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-243/10, Komisja/Włochy, Trybunał orzekł, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej decyzji nie podejmując w przewidzianym terminie wszelkich działań niezbędnych, aby odzyskać od beneficjentów pomoc przyznaną w ramach programu pomocy zgodnie z tą decyzją.

Przez wiele lat od wydania tego wyroku, mimo licznych ponagieł skierowanych przez Komisję do rządu włoskiego, większa część odnośnej pomocy nie została nadal odzyskana. Argumenty podniesione w tym zakresie przez rząd włoski, w szczególności dotyczące postępowań zawisłych przed sądami krajowymi nie stanowią ważnego uzasadnienia takiego uchybienia. Wynika stąd, że w dniu wniesienia niniejszej skargi Włochy nadal nie odzyskały całej pomocy, a zatem nie wykonały w pełni wyroku Trybunału w sprawie C-243/10.